

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Haandbog i Verdens-Historien. Anden Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 174. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1836_518A_2-txt-shoot-idm9895.pdf (tilgået 29. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Det var Herakliden *Konstans*, som i Midten af det Syvende Aarhundrede, efter at have ladt sig slaae til Søes af *Araberne*, og ved Brodermord og andet Tyranni gjort sig forhadet i *Byzants*, vilde gjøre det Mester-Stykke at styrte Longobardernes Throne, for saa igjen at reise sin i det evige Rom **Kedrens Byzantinske Aarbog*; men en feig Tyran kunde aldrig valgt et uheldigere Øieblik til at sanke Laurbær i Italien, end da *Grimvald* stod for Styret. Han var en Søn af Hertug *Girulv* i *Friuli*, og da Avarerne i hans Barndom indtog Staden, vilde En af hans ældre Brødre slaaet ham ihjel paa Flugten, for at han ikke skulde falde i Fiendens Hænder, men *Grimvald* sagde: nei, det behøves ikke, jeg kan godt holde mig paa Hesten, og derved fik han Lov at leve. Siden, da en samvittighedsløs Byzantiner stjal Livet af hans ældre Brødre, flygtede *Grimvald* til sin Foster-Fader *Erik* (*Arrichis*) som var Hertug i *Benevent*, blev det efter ham, og bemægtigede sig omsider Kronen, da to Sønne-Sønner af den Baierske *Thjodlindes* Broder (*Godbert* og *Berthard*) kivedes om den. Selv slog *Grimvald* Frankerne, der som sædvanlig vilde fiske i rørte Vande, men sin Søn *Rumvald* havde han sat til Hertug i *Benevent*, hvor han nu blev beleiret af Keiser *Konstans* og trængdes saa hardt af den Byzantinske Krigs-Konst, at han maatte kalde sin Fader til Hjelp. Saasnart imidlertid Keiseren hørde, at Longobarder-Hæren var paa Benene, ophævede han Beleiringen og trak sig tilbage til *Neapel*. Herfra sendte han vel en Høvding, som Longobarderne kalde *Sabur* (*Sapor*) med 20000 Mand for at knuse *Rumvald*; men Hærene mødtes knap i aaben Mark, før *Skrællingerne* fælde, det gjorde ingen Gode at brydes med Kæmper; thi da den Kongelige Vaaben-Drager *175Amelung* ikke blot stak en Rytter af Sadlen, men legede Himmel-Spræt med ham, da flygtede *Byzantinerne* og lod sig heller tage i Nakken af Døden end gaae den under Øine. Keiseren, som nu fandt, de Fremmede var ham for stærke, maatte da nøies med at mishandle og udplyndre sine Egne, og især gik det ud over Rom, som han i tolv travle Dage stræbde at berøve alle dens Kostbarheder, saa han endogsaa tog Kaabber-Taget af *Pantheon*, der nu var omdøbt til et Tempel for vor Frue og alle Helgene **Longobarder-Krøniken IV. 38. 40. 41. 46. 48. 50. 53.V. 5-11..*